УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНІЙ СОЮЗ
75 років
Службі Народові

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly: 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVI. Ч. 159. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 30-го СЕРПНЯ (AUGUST) 1969 No 159. VOL. LXXVI.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

П'ятниця, 29-го серпня 1969.

В АМЕРИЦІ

ЮРБА БІЛИХ ВИМАГАЛА в м. Форрест Сиґі в Аркензо, щоб злінчувати трьох муринів, арештованих під закидом знасилування одної білої жінки. В містечку, яке нараховує 7.500 мешканців, кількасот білих стояли впродовж кількох годин на одній стороні вулиці — проти кількохсот чорних на другій стороні, з вояками і поліціянтами посередині. Врешті під вечір 150 членів Національної ґвардії і 60 поліціянтів, озброєних в кріси й легкі скоростріли, розпорошили білих і чорних та привернули спокій.

У ПІТТСБУРҐУ ПРИПИНЕНО всі будівельні роботи під натиском збоку міської управи, яка завела „перемир'я" між будівельними фірмами, чи пак приватними контракто рами, та рабітниками-муринами, які впродовж кількох днів переводили щоденні демонстрації. Започатковано пере говори за новий договір праці. В тих вуличних сутичках було 45 поранених, а 180 осіб арештовано.

ДІН БАРЧ ДІСТАНЕ призначення від президента Ніксона на голову Федеральної Комісії комунікацій, важливе і впливове державне становище. Дін Барч, адвокат з Тучону в Арізоні, став був у 1964 році головою Республіканської партії, коли сенатор Беррі Ґолдвотер з Арізони дістав призначення на республіканського кандидата на президента ЗСА. Федеральна Комісія Комунікацій складається з 7-ох членів і реґулює справи радіо- і телевізійних стацій.

АМЕРИКАНСЬКІ МУРИНСЬКІ СТУДЕНТИ ВИСТУПИЛИ з спільної дотепер з білими студентами найбільшої організації Крайова Студинтська Асоціяція, яка перевела в Ель Пасо в Каліфорнії свою 22-ґу річну конвенцію. Муринські студенти заснували окрему організацію „Крайова Асоціяція чорних студентів", на яку Крайова Студентська Асоціяція призначила 50.000 дол. допомоги, дармащо сама вона має яких 120.000 дол. боргу. Новим президентом Крайової Студентської Асоціяції став 22-річний Чарльз Пальмер. На конвенції було коло 1.000 делеґатів з кругло 380 університетів і коледжів.

СЕНАТОРА ЕДВАРДА КЕННЕДІ, МАБУТЬ, ПОКЛИЧУТЬ як свідка, на слідчу розправу, яка почнеться в Едґартоні в Мессачузетс 3 вересня ц. р. в справі автомобільної катастрофи Едварда Кеннеді, в якій згинула 28-річна Мері Джо Копечне. 4 адвокати заступатимуть Едварда Кеннеді, 2 адвокати заступатимуть 5 дівчат і двох мужчин, що були учасниками прийняття, що його залишили сенатор Едвард Кеннеді і Мері Джо Копечне, 2 адвокати заступатимуть батьків трагічно загинулої дівчини. Переслухання свідків на тій розправі має на цілі з'ясувати всі подробиці трагічної події з 18 липня ц. р.: чому властиво сен. Кеннеді збився з дороги, чому його авто впало у став, як вирятувався він і що він діяв впродовж 9-ох годин, поки зголосив той випадок поліції, і різні інші нез'ясовані запити. Преса припускає, що все одно тих подробиць не можна буде з'ясувати.

ГАЗОЛІНОВА КОМПАНІЯ „МОБІЛЬ" ТВЕРДИТЬ у своєму цілосторінковому оголошенні у різних американських часописах, що головною причиною загину 55.000 осіб і поранення двох мільйонів у минулорічних автомобільних катастрофах були самі мотористи, а не механічні хиби автомобілів. Мовляв: автомобільні фабрики ввели пояси, а мотористи ними не користуються, — поліпшено задні вікна, але мотористи не дивляться, хто за ними їде і т. п.

У СВІТІ

24-ТА СЕСІЯ ГЕНЕРАЛЬНОЇ АСАМБЛЕЇ ПОЧНЕТЬСЯ 16 вересня і триватиме до Різдвяних свят. Найпершою проблемою, яка стоїть перед ОН, є вирішити, чи приймати до Об'єднаних Націй таких нових членів, які своєю величиною і бідністю ніяк не можуть виконувати членських обов'язків. Найменшою теперішньою членською державою в ОН є Мальдівські острови на Індійському океані, величиною 112 кв. миль із 97.000 мешканців. На внесення ЗСА Рада Безпеки ОН покликала Комісію із фахівців, щоб вона перестудіювала цю проблему. За чартером ОН кожна членська держава без уваги на величину, число своїх громадян і стан культури та економіки має такий сам рівний — один — голос.

У КАЇРО ЗУСТРІНУТЬСЯ в найближчому тижні єгипетський президент Ґамаль Абдель Нассер і йорданський король Гуссейн, які обмірковуватимуть знову арабсько-ізраїльські відносини та висліди цьоготижневої конференції міністрів закордонних справ 14-ох арабських країн. Однаково Нассер як Гуссейн намагаються використати обурення в мусульманському світі з приводу пожежі святині Аль Акса в Єрусалимі для прихилення собі — й настороження проти Ізраїлю — також не арабських, але мусульманських держав, як, наприклад, Пакістан, Іран, Індонезія й інші.

ЯПОНСЬКИЙ УЧЕНИЙ ГЕОЛОГ Д-Р ГІРОШІ НІІНО повідомив прем'єра Ейсаку Сато, що в обширі Сенкаку на північ від Тайвані (Формози) знаходяться надзвичайно багаті поклади нафти. Японія спроваджує щорічно ропу й газоліну на кругло один більйон долярів, а, перевозючи її здебільша з Середнього Сходу, залежна від політичної ситуації в Середній і Південній Азії та на Далекому Сході. Тому відкриття нафти на власних теренах може мати для Японії велетенське значення.

ІЗРАЇЛЬ ЗНОВУ ПЕРЕВІВ відплатний наскок проти Єгипту, цим разом обстрілявши ракетами одну єгипетську військову станицю над Нілем, в глибині єгипетської території, за 160 миль від Суезького каналу і в половині дороги між Асванською греблею та Каїро. Ізраїль перевіз туди неспостережно саботажну військову частину гелікоптерами і, після обстріляння цілей, відвіз її назад без власних втрат.

ЗАХІДНЬО - НІМЕЦЬКИЙ ЧАСОПИС „ШТЕРН" ОПРИЛЮДНИВ зміст 33-сторінкового американського воєнного пляну, в якому докладно говориться про переведення на випадок війни у країнах за залізною заслоною 20-ох саботажних місій. Той документ дістав „Штерн" поштою анонімово в червні ц. р. Фахівці стверджують, що це старий та, може, перестарілий плян, що його складено в головній квартирі НАТО ще тоді, коли вона знаходилась у Фонтенеблью під Парижем, ще поки де Ґолль примусив ЗСА зліквідувати всі американські бази у Франції.

ФРАНЦІЯ СТАРАЄТЬСЯ дістати від Міжнародного Монетарного Фонду один більйон долярів позики на скріплення своєї валюти. 8 серпня ц. р. здевальвовано французький франк на 12.5%, щоб дістати більші можливості для експорту французьких товарів. Водночас переводять у Франції нову низку бюджетових ощадностей.

През. Ніксон відбув конференцію з головними економічними дорадниками уряду

Сан Клементе. — В четвер 28 серпня ц. р. тут — у західньому Білому Домі — президент Ніксон конферував із головними економічними дорадниками уряду. Була присвячена ця конференція питанням господарської ситуації в ЗСА, зокрема інфляційним тенденціям в розвитку американської економіки. Президент і його дорадники передбачають, що інфляція буде поступово зменшуватися і що познаками полегшення інфляційних тенденцій є сповільнення зросту гуртових цін, як також зменшення продукції тривалих дібр. Про перебіг і висліди конференції сповістив жунлістів пресовий секретар Білого Дому Роналд Л. Ціґлер, стверджуючи в загальному, що перспективи на сповільнення інфляції є підбадьорюючі. Висновки президентської конференції з економічними дорадниками збігаються з поглядами на ці ж справи Пола В. МекКрейкена, голови Президентської Ради Економічних Дорадників, що з ними він виступив цього ж дня під час пресової конференції в Лос Анджелесі. МекКрейкен також передбачає сповільнення зросту цін на дальшу мету і перестерігає бизнесменів, щоб вони не базували своїх економічних розрахунків на здогаді, що інфляція буде продовжуватися. Якщо зараз немає виразних ознак полегшення інфляційних тенденцій, то вони — на думку МекКрейкена — виявляться вже в найближчому майбутньому. МекКрейкен брав участь у конференції з през. Ніксоном разом з іншими економічними дорадниками, в тому числі головою Федеральної Ради Резерв Вілліямом МекЧесні Мартіном мол., секретарем скарбу Дейвідом М. Кеннеді, заступником директора бюджетового бюра Філіппом С. Гюзом і радником Президента Артуром Ф. Бирнсом.

Інфляція у З'єднаних Стейтах Америки буде продовжуватися протягом 1969 року

Вашинґтон. — Заступник секретаря торгівлі для економічних справ Вілліям Г. Чартенер заявив під час прощальної пресової конференції, яка відбулася тут в середу 27 серпня, що інфляція у ЗСА буде продовжуватися і в останніх місяцях 1969 року, в таких самих розмірах, як і досі. Склав таку заяву Чартенер, чи на те, що цього ж самого дня Департамент Торгівлі опублікував два звідомлення, в яких говориться про деяке сповільнення в підвишці цін на харчі і про спирятливі перспективи в розвитку виробництва навіть у той час, коли продукція мілітарних матеріялів і виряду для ведення війни у В'єтнамі зменшується. Скла-

Після встановлення перемир'я з неграми в Пітсбурґу почали демонструвати білі робітники

Пітсбурґ. — Триденні демонстрації й пікетування неґрів, які вимагають допущення неґритянських робітників до праці при будівельних проєктах, закінчилися перемир'ям — припиненням демонстрацій і пікетування новобудов, внаслідок чого в деяких дільницях міста була паралізована вся комунікація. Погодилися неґри припинити демонстрації після того, як посадник міста Джозеф М. Барр погодився припинити тимчасово працю на усіх більших будовах і започаткувати переговори з представниками робітничих юній, щоб вони згодилися на збільшення кількости неґрів у юніях і тим самим на допущення неґритянських робітників до різних зв'язаних з будівництвом великих проєктів робіт, як, наприклад, інсталяція електричного влаштування й огрівання. Проведена перевірка виявила, що кількість неґрів у двадцять і чотирьох робітничих спілках становить тільки два відсотки в той час, як усіх неґрів в Пітсбурґу є 20 відсотків. Незадоволені й огірчені становленим перемир'ям білі робітники почали демонструвати й собі, вимагаючи негайного відновлення будівельних праць.

СУМНІ ПЕРСПЕКТИВИ ВЕЛИКОГО КІНЦЯ ТИЖНЯ

Показані на тій світлині два поторощені автомобілі зударилися були напередодні триденного вікенду, сполученого з Днем Праці, недалеко Вадени в Міннесоті. У горішньому авті згинуло 6 осіб, батьки і четверо дітей, ціла родина, — у долішньому — два летуни на відпустці. Крайова Рада Безпеки передбачає, що від п'ятниці 29-го серпня ц. р. до півночі понеділка 1-го вересня згине на американських шляхах 625 до 725 осіб, у величезній більшості внаслідку власної каригідної необережности. Крайова Рада Безпеки розіслала ту світлину всім газетам — для пересторогі мотористам. В минулому році згинуло на шляхах в ЗСА кругло 55.000 осіб, але з цього приводу не було ніяких демонстрацій ані авантур, таких, як відбуваються з приводу меншого числа жертв за всю 4-річну війну у В'єтнамі

В'єтнамські комуністи далі вимагають від Америки капітуляції

Париж. — В четвер 28-го серпня ц. р. відбулося у Парижі 32-ге з черги засідання Паризької конференції про В'єтнаам, знову без ніякого позитивного висліду. Голова американської делеґації Генрі Кебот Ладж склав заяву, що президент Ніксон відклав рішення щодо дальшого відкликування американських військ з В'єтнаму внаслідку посилених комуністичних воєнних дій і що дальша редукція американських збройних сил у В'єтнамі залежатиме від редукції комуністичної воєнної активности. Генрі Кебот Ладж звернув увагу, що ЗСА від чотирьох тижнів значно зменшили число бойових місій важких бомбардувальників Б-52 та відкликали 25.000 свого війська, а комуністи з свого боку не виявили ніяких примирливих тенденцій. Ладж таврував також становище Північного В'єтнаму у справах американських полонених, який не подає числа і прізвищ полонених, ані не дозволяє на найменший їх зв'язок із родинами, всупереч Женевській конвенції Речник комуністичної сторони далі твердив, що „війна Джансона стала війною Ніксона" і що Північний В'єтнам тільки тоді виявить всі дані щодо полонених, коли всі американські війська відійдуть з В'єтнаму. Комуністи, однаково на засіданні Паризької конференції, як і пізніше на пресовій конференції, далі вимагали прийняття „10-ох пунктів" їхньої програми „замирення", себто практично вимагали повної капітуляції Америки.

Совєти знову перестерігають Пейпінґ і відгрожуються війною

Москва. — Совєтська преса не припиняє своєї кампанії проти Комуністичного Китаю. Московська „Правда" з 27 серпня ц. р. в обширній передовій статті п. з. „Авантурницький напрямок Пейпінґу" твердить, що комунокитайський уряд свідомо перебільшує прикордонні інциденти та „затруює уми китайського народу шовіністичними ідеями", „у пошукуванні виходу з політичної і економічної сліпої вулиці, до якої загнали Китай його теперішні провідники". Водночас „Правда" перестерігає китайських комуністів, що „Совєтський Союз має достатočно сили, щоб оборонити себе" та „рішуче відперти кожну атаку проти наших кордонів". На підтримання своїх тверджень про „авантурницьку" політику Комуністичного Китаю та його ворожість супроти ССР совєтська преса, зокрема „Літературная Газета" друкує — правдиві чи вірогідніше фальшовані й препаровані в Москві — листи „приязних" Совєтам китайців, в яких оповідається про воєнні приготування Китаю проти Совєтського Союзу, та різні заяви ніби-то втікачів із Китаю про переслідування людей в сумежних із СССР китайських провінціях за найменші спроби критицизму супроти пейпінґського режиму.

ЗСА не вірять у вибух совєтсько-китайської війни

Вашинґтон. — Державний секретар Вілліям Роджерс, покликавшись на думку фахових знавців справи, заявив, що не вірить у вибух великої совєтсько-китайської війни, дармащо можуть продовжуватись більші або менші прикордонні конфлікти і сутички. За твердженням преси, західні дипломати не вірять теж, щоби Совєти перевели „превенційний" налет своїм летунством проти атомового центру Комуністичного Китаю в сумежній із Совєтським Союзом провінції Сінкіянґ. Зате потверджуються вістки, що Совєти „дискретно" випитували своїх східньо-европейських сателітів, як вони зареаґували б, як би СССР збомбардував „з миролюбними замірами" атомовий центр Комуністичного Китаю. Проте західні керівні кола вважають, що однаково совєтська пресова кампанія проти Комуністичного Китаю, як і натяки на можливість совєтської превенційної атаки проти китайського атомового осередку — це тільки засоби психологічної війни себто залякування китайців і „невтральних". До тієї самої катеґорії намежить, мабуть, стаття московської „Правди" з 28 ц. м., в якій перестерігається Пейпінґ, що у випадку війни Китаю проти СССР та війна перетвориться в атомову війну, яка охопить „всі континенти світу".

В Окінаві залишиться американська база задля безпеки Далекого Сходу

Токіо. — Японський міністер закордонних справ Кічі Аічі запевнив свого південно-корейського колеґу, міністра Кію Хаха Чой, що коли навіть острови Рьюку, що їх від кінця другої світової війни адмініструють З'єднані Стейти, повернуться під повний суверенітет Японії, то на Окінаві залишиться американська морсько - летунська база, потрібна задля охорони волі й суверенности вільних країн Далекого Сходу. Південна Корея висловила була особливе стурбування з приводу переговорів про повернення Окінави під суверенність Японії, лякаючись, щоб не зліквідовано тієї американської бази, з якої літаки мажуть в найкоротшому часі поспішити з допомогою Південній Кореї, вічно загроженій північно - корейськими комуністами та їх комуно - китайським союзником.

Загрозлива харчова ситуація в Совєтському Союзі

Західні спосерігачі вважають, що цього року хронічна нестача харчових продуктів у СССР не дійде до межової лінії, себто голоду, але населення буде гостро відчувати нестачу в харчуванні. Цьогорічний урожай заповідається найнижчим від 1964 року, коли до влади прийшли сучасні керівники ЦК КПСС у Москві. В „Ізвєстіях" та інших совєтських виданнях почали з'являтись критичні замітки відносно черг під харчовими магазинами. В пресі з України за останні тижні були вістки про нестачу овочів, риби й деяких інших продуктів, особливо в сільських крамницях. Газета „Джерзі Жорнал" з 28 серпня надрукувала повідомлення американського кореспондента з Москви, в якому сказано: „Совєтські керівники, маючи багато внутрішніх і зовнішніх проблем, опинились перед лицем серйозних сільсько - господарських труднощів, вперше за час, відколи сучасний провід прийшов до влади в жовтні 1964 року".

ВЕРХОВНИЙ АРХИЄПИСКОП І КАРДИНАЛ ЙОСИФ СЛІПИЙ НА ВІДВІДИНАХ У МЮНХЕНІ

Мюнхен. — На час від 29 до 31-го серпня заповіджено тут в українській колонії архипастирські відвідини первоієрарха Української Католицької Церкви, її Верховного Архиєпископа і Кардинала Блаженнішого Йосифа Сліпого і на ці дні приготовано великі торжества. Перша зустріч представників громадянства з Верховним Архиєпископом мала відбутися в п'ятницю, 29-го серпня, о год. 6-ій вечора в домі Апостольської Екзархії при Шенберґ вулиці. Зустріч мала бути попереджена відправою Молебня На черговий день, суботу 30-го серпня на год. 7-му вечора заповіджено урочисте прийняття на честь Гостя в залі „Кінстлерґгавз" при Ленбахпляц. Прийняття відбудеться стараннм Головної Управу Центрального Представництва Українців в Німеччині. Головні торжества відбудуться в неділю 31-го серпня. Того дня о год. 9:30 рано у мюнхенському катедральному соборі фрауенкірхе Блаженніший Верховний Архиєпископ відправить Архиєрейську Божественну Літургії, а о год. 6-ій вечора в „Геркулєсваль" Резіденцпалацу відбудеться на честь Гостя Святочна Аакадемія. Зустріч Верховного Архиєпископа та зв'язані з нею врочистості в Мюнхені приготовив окремий Святковий Комітет під почесним протекторатом Апостольського Екзарха Преосв. Платона Корниляка.

Верховний Архиєпископ Кардинал Йосиф Сліпий

УЧАСТЬ ПЛАСТУНІВ У ПОСВЯЧЕННІ СОБОРУ СВЯТОЇ СОФІЇ В РИМІ.

З Головної Пластової Булави і Крайової Пластової Старшини ЗСА повідомляють, що у врочистому посвяченні Собору св. Софії в Римі 27 і 28 вересня ц. р. візьме участь пластова делеґація в одностроях. Пластову делеґацію очолюватимуть представники Гол. Пл. Булави, а духовним опікуном буде пластовий капелян пл. сен. о. Богдан Смик. Усі пластуни - учасники прощі до Риму повинні зголоситися в одностроях до збірної пластової групи.

У вересні відбудеться Надзвичайний Собор УАПЦеркви

Мюнхен. — У містечку Отбурн поблизу Мюнхену в днях 12-14 вересня ц. р. відбудеться Надзвичайний Собор Української Автокефальної Православної Церкви на еміґрації, УАПЦ. У програмі праці Собору є багато важливих завдань, в тому й вибір нового Митрополита Української Автокефальної Православної Церкви, що має свої парафії в Австрії, Англії, Австралії, Німеччині й ін. країнах світу, як продовжувач існування і славних традицій української національної Церкви з часів бл. п. Митрополита Василя Липківського, замордованого московсько - большевицьким окупантом України. Докладніше про заплянований Собор УАПЦ подав журнал „Українське Православне Слово" з Осередку Української Православної Церкви в Бавнд Бруку, в числі 9-му: „Собор відбудеться під головувавнням Архиєпископа Мстислава, який після смерти бл. п. Митрополита Ніканора, тимчасово виконує обов'язки Митрополита УАПЦеркви. Головне завдання Собору — це обрання наступника по бл. п. Владиці Ніканорові та збільшення числа єпископів цієї Митрополії. Передсоборна комісія передбачає участь у Соборі понад 80 делеґатів від духовенства і мирян з таких країн: Австралія, Австрія, Англія, Бельґія, Зах. Німеччина і Франція. З далекої Австралії прибудуть на Собор Преосвящ. Єпископ Донат, протопресвітер А. Теодорович і секретар консисторії УАПЦеркви на Австралію і Нову Зеляндію В. Базилицький. Повідомляючи про скликання цього Собору Вл. Архиєпископ Мстислав звернувся до Блаженніших Митрополитів Іоана в ЗСА і Іларіона в Канаді з проханням звеличити своєю присутністю на Соборі цю важну подію в житті УАПЦеркви". Словами щирого побажання успіхів Собору закінчує журнал УПЦеркви в ЗСА „Українське Православне Слово" вістку про скликання Собору УАПЦеркви.

Анатолія Марченка засудили знову на два роки ув'язнення

Москва. — Згідно з одержними тут інформаціями, над Анатолієм Марченком, автором низки протестних листів до урядових чинників Совєтського Союзу, як також книжки спогадів про умови в совєтських концентраційних таборах, що була видана за кордоном п. н. „Моє свідчення", відбувся в місті Пермі в західньому Уралі новий судовий процес, у висліді якого засуджено його на додаткових два роки ув'язнення у т. зв. виправно-трудових закладах СССР. Це вже третє з черги засудження Анатолія Марченка. Вперше він відсидів сім років в совєтських концентраційних таборах в 1960-66 роках і свої переживання з того часу він описав у переданих за кордон спогадах. Вийшовши на волю в 1966 році, Анатолій Марченко виступив був із рядом відкритих листів до ЦК КПСС й уряду СССР, в яких протестував проти цензури і затискування свободи в Совєтському Союзі. З початком 1968 року А. Марченка заарештовано й засуджено за те, що він жив без дозволу чи т. зв. прописки у Москві. Свій вирок він відбув в одному з концтаборів біля Перму в Уралі. Тепер його засуджено на два роки дальшого ув'язнення за те, що, перебуваючи у виправно-трудовому таборі, він своїми „антисовєтськими писаннями" поширював „наклепи" на совєтську систему й дійсність.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢.

Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

День Праці

Святкований в усіх американських стейтах і посілостях перший понеділок вересня, як День Праці, є ніби відповідником европейського першотравневого робітничого свята. Але насправді паралелю між ними провести тяжко. Першотравневе свято, що його встановив Міжнародний Соціялістичний Конґрес у 1889 році, було подумане, як нагода для демонстрацій робітників проти працедавців, як один із засобів боротьби за покращання робітничої долі. Американський День Праці, започаткований уперше походом в Ню Йорку 1882 року і встановлений федеральним законом з 28 червня 1894 року, охоплює ввесь світ праці, до якого належать і робітники і працедавці, об'єднані внаслідок новітнього американського законодавства праці й практики робітничих спілок, спільною журбою за розвиток економіки, за добробут країни і всіх її громадян. У Совєтському Союзі 1-ий травень служить для щорічного публічного показу мілітарної сили тієї імперії. Американський День Праці позбавлений найменших познак казьонщини — він є Святом Праці, днем відпочинку.

Для американців День Праці пов'язується з поняттям триденного вікенду, отож з нагодою для довшого відпочинку, для кращого проведення часу кожною родиною. Тому з Днем Праці сполучений образ зароєних мільйонами автомобілів шляхів. Щорічна радість у той день обіймається з журбою, що треба „традиційно" скласти жертву з кількох сот убитих в автомобільних катастрофах — всупереч усім пересторогам та закликам їхати обережно, не квапитись, дивитись на сусідів і бути толерантним до них.

В традицію американсько - українського життя ввійшло використовувати триденний кінець тижня у зв'язку з Днем Праці для прерізних громадських з'їздів, здвигів, зустрічей і розваг на всіх літніх оселях. А що День Праці припадає на початок вересня, коли вже закінчились літні відпустки і недалеко до початку шкільного року, то це свято є наче переломовим для окремих громадян і цілого суспільства. Хоч в американському вересні бувають ще гарячі дні і хоч астрономічна осінь починається 21 вересня, в щоденному приватному й громадському житті вже від Дня Праці — осінь. З усіма її гарними й сумними сторінками.

Перед початком сезону

Немов годинниковий механізм, функціонує українське зорганізоване життя в Америці, як кажуть, без передишки. Навіть у літні місяці змінюються лише форми праці і переноситься вона з великих і малих заль більше на лоно природи: до відпочинкових осель, до десятків таборів молодечих організацій, до різних виховно - відпочинкових курсів для молоді. Коли взяти лише Оселю УНСоюзу „Союзівку", то кругле літо вона була не лише місцем відпочинку і розваги, товариських зустрічей і танців під зорями, а й місцем, де виступали актори, співаки, музики, хори, висвітлювались фільми, влаштовувались образотворчі виставки, працювали табори й курси для дітей та молоді. Навіть на самій межі між літнім серпнем і осіннім вереснем — у багатьох місцевостях, з нагоди довгого кінця тижня, відбудуться одночасно і товариські зустрічі, і масові маніфестації та здвиги, і пописи дітей та молоді по їхніх таборах.

Літо закінчується. Вже управи наукових товариств, різних організацій, різних шкіл, курсів українознавства, професійних угруповань обдумують пляни праці на 1969-70 роки. Шкільна Рада УККА вже звернулась із закликом до українських батьків, щоб вони не змарнували найменшої нагоди й послали своїх дітей до парохіяльних шкіл, до рідних шкіл, всюди, де вивчається українську мову і все, пов'язане із збереженням великої української культури. Український Конґресовий Комітет Америки, який вступить у 1970 році в 30-ліття своєї діяльности, вже розіслав по Відділах і Представництвах докладні інформації про вибір делеґатів на X Конґрес Американських Українців, що відбудеться в Ню Йорку в жовтні ц. р. Серії наукових доповідей і конференцій вже запляновані в НТШ і УВАН. На Катедрі Українознавства при Гарвардському університеті на цей рік запляновані виклади українською і англійською мовами, бо не лише українські, а й американські та іншомовні студенти виявили бажання там студіювати.

Наближаємось до нового пожвавлення зорганізованого життя, і чим краще його нині заплянуємо, тим кращі осяги будемо мати завтра.

Франц Липовецький

ПЛЯН СХОПЛЕННЯ „ПУЕБЛО" ІНСПІРУВАЛА МОСКВА

Коли в лютому 1968 р. світ довідався про схоплення північними корейцями американського розвідувального корабля „Пуебло", не хотілося вірити, щоб ця мала і слаба країна могла здобутися на такий ризиковний крок. Були здогади, що цей піратський акт відбувся за намовою червоного Китаю, з яким Північну Корею лучать добросусідські взаємини. Ніхто не припускав, що це діло Москви. Можливо, що американська розвідка знала про це, але з огляду на „будування мостів" Пентаґон мовчав, не бажаючи дразнити Москви. Мовчала і жадібна на сенсації американська преса.

Як відомо, після усунення в Чехо - Словаччині сталініста Новотного, до ЗСА втік визначний чеський комуніст, генерал Ян Сейна. До лютого 1968 р., бувши секретарем чехо - словацької комуністичної партії, він співпрацював з совєтськими маршалами, генералами та аґентами секретної поліції і був втаємничений у військові і політичні справи держав Варшавського пакту.

На книжковому ринку має появитися його книжка, з якої світ довідається більше про працю головної кватири того Пакту. 13 квітня 1969 р. видавці „Рідерс Дайджест" мали з ген. Сейною інтерв'ю і за його згодою в липневому числі цього журналу вмістили розділ з його книжки про схоплення „Пуебло".

Ще в травні 1967 р., отже за вісім місяців перед схопленням „Пуебло", ген. Сейна довідався, що большевики плянують схопити цей американський розвідувальний корабель. Кільканадцять чехо - словацьких і совєтських генералів зібралися в Празі, щоб відзначити совєтського міністра оборони, маршала Андрія Гречка. На прийнятті, яке тривало понад три години, учасники заїдалися різними присмаками і попивали совєтську водку, болгарське вино та французький коньяк, що його в Празі залишили були німці. Як твердить ген. Сейна, маршал Гречко, з яким він часто зустрічався на конференціях членів Варшавського пакту і приватно, суворий і мовчазний, коли тверезий, але коли вип'є забагато, розпускає свого язика і стає войовничим хвальком.

Добре підпивши на згаданому прийнятті, Гречко нахвалявся н е переможністю совєтських збройних сил і підкреслював зростання совєтської морської фльоти. Він признав, що американська військова фльота стоїть вище, і тому Совєтський Союз під час криз на Кубі та на Близькому Сході мусів стриматися від інтервенції. За словами Гречка, Хрущова усунено від влади тому, що він не пішов на руку генеральному штабові, який домагався призначити більшу суму грошей на розбудову морської фльоти. Але тепер, казав він, наша морська сила росте і за короткий час дорівняє американській. Американці думають, що всі моря належать їм, і їхні кораблі насмілюються в шпигунських цілях підпливати до берегів Совєтського Союзу. Тому в Москві вирішили провчити Америку. Вже дошкулили їй, зістрілівши її літак „У-2", а тепер дошкулять схопленням одного з її кораблів.

Гречко не сказав, де і як схоплять американський корабель, але заявив, що це станеться з участю Північної Кореї десь на Тихому океані, який американці вважають за свій резерват. Це підважить престиж Америки, а рівночасно й червоного Китаю, і докаже Північній Кореї, що вона може сполягати тільки на Совєтський Союз.

Коли заступник міністра чехо - словацької авіяції, генерал Иосиф Восагло завважив, що така ворожа дія може викликати поважні комплікації, Гречко запевнив його, що Совєтський Союз не боїться Америки.

Ген. Сейна не дуже то вірив хвалькуватим словам Гречка, але він не вірив і Хрущову, який у 1961 році сказав йому, що за кілька місяців у Берліні буде збудований мур. Не вірив він також попередникові Гречка і мудрішому за нього маршалові Р. Малиновському, який у березні 1966 р. заявив, що Совєтський Союз збирається якоюсь дією відстрашити американські розвідувальні кораблі, які надзвичайно ефективно збирають совєтські таємниці.

24 січня 1968 р. ранком секретаріят міністерства народної оборони телефонічно повідомив ген. Сейну, що незабаром він довідається про дуже важливу річ. Того самого дня в приміщенні ради міністрів головний совєтський представник Варшавського пакту в Празі, генерал-полковник Александер Кущев з міною переможця подав до відома приявних, що минулої ночі на водах Тихого океану схоплено американський корабель „Пуебло". Залоґа цього корабля піддалася без пострілу, при чому була так заскочена, що не вспіла знищити тисячі надзвичайно важливих документів, над якими прийдеться експертам довший час попрацювати, щоб їх проаналізувати. „Це найкращий доказ, — заявив Кущев, — що коли бракує волі і відповідного к е р івництва, навіть висока мілітарна техніка заводить".

Ген. Сейна твердить, що Совєтським Союзом управляє військова кліка маршалів, які не знають і не розуміють західнього вільного світу. Ці туполоби маршали розуміють та респектують тільки силу і викликають різного роду авантюри. Сейна певний, що коли американський Уряд буде приготований відперти пляновану Москвою аґресію, вона боятиметься переводити її в життя.

В книжці ген. Сейни немає доказу, що в зістріленні 15 квітня 1969 р. американського літака „ЕС-121" над Японським морем північно-корейськими „міґами" брав якусь участь Совєтський Союз.

Виходить, що Північна Корея, осмілена схопленням „Пуебло", сама відважується на піратські акти.

Такі то наслідки „співіснування" з аґресивною Москвою.

Мих. Килимний

НА ПОРІ!

Куритиба.—Маємо чергову і не зовсім звичайну втечу з Совєтського Союзу колишнього мешканця Києва, а останнім часом Тули, російського письменника Анатолія Кузнєцова. На перший погляд нічого особливого тут не є, бо вже втікали з „соціялістичного раю" письменники, втікали навіть відповідальні співробітники таємної поліції. Взагалі після втечі дочки Сталіна, Світлани, вільний світ годі здивувати будь-якою новою особою, що вирішила розпрощатися з „батьківщиною всіх трудящих".

Проте, втеча Анатолія Кузнєцова відмінна від усіх попередніх втеч.

Анатолій Кузнєцов приїхав до Англії, щоб докладно ознайомитися з перебуванням у цій країні Володимира Леніна і до сторіччя його народження написати на цю тему літературний твір. Цим йому виявлено особливе довір'я збоку Кремлю як письменникові, як членові комуністичної партії, як одному з редакторів московського журналу „Юность". І — така несподіванка! Анатолій Кузнєцов плюнув на все це, ще й розтер підошвою. Він написав до Москви про своє зречення з членства в комуністичній партії, в письменницькій організації, а кореспондентам західньої преси заявив, що не хоче більше знати ні Леніна, ні Сталіна, ні їхніх послідовників.

Анатолій Кузнєцов вважає, що Ленін винний у створенні нестерпного, жахливого життя, яке є сьогодні в Совєтському Союзі. Зокрема за вказівками Леніна і під його керівництвом була заснована варварська ЧК на чолі з звироднілим Дзержинським, що потім змінювала свої назви на ГПУ, НКВД, КҐБ, але залишилась такою самою, якою була на початку.

Це дуже цікаво, бо досі з СССР доходили голоси, що якби по-справжньому повернутись до Леніна, то все було б добре. Кузнєцов теж так казав, перебуваючи в СССР, і недарма совєтський уряд відрядив його до Лондону розшукувати матеріяли про „святая святих" комунізму.

Напрошується перший висновок з утечі Кузнєцова: не все в СССР є таким, як здається, і не все треба брати „за чисту монету". Отож, голоси протесту з посиланням на Леніна в Совєтському Союзі є вимушеними. Для борців з совєтським режимом Ленін є тільки покришкою, зручним знаряддям для маневрування, для надання розголосу їхнім думкам та ідеям. Насправді ж вони добре знають, що не було б Леніна не було б і кримінального злочинця та бандита Сталіна, не було б Хрущова, Брежнєва, Косиґіна. Ленін був крутієм і в теорії і в практиці. Згадати б лише запроваджений ним НЕП. У його писаннях люди, які стали на прю з режимом, з чорною дійсністю в Совєтському Союзі, можуть знайти все що завгодно, щоб підперти свої твердження.

Заяви Кузнєцова остаточно і назавжди перекреслили спроби Світлани Сталіної вибілити свого негідника батька, справжнього ворога народів. Оминемо нарікання Кузнєцова на те, що всі його літературні твори ґрунтовно цензурувалось і перероблялось. Оминемо, бо про середньовічну совєтську цензуру вже віддавна знають у широкому світі. Кузнєцов своїми свідченнями лише підтвердив її наявність та живучість „під сонцем сталінської конституції". З таких же міркувань оминемо й подані ним факти про те, як його висліджували та контролювали аґенти КҐБ: СССР від початку свого існування є „імперією страху" і такою продовжує залишатися.

За часів німецької окупації Кузнєцов жив у Києві, як він пише, „в хаті своєї матері". Тому він добре знає, що таке гітлеризм, і його характеристика, його оцінка сучасного комуністичного режиму в СССР має особливе значення. З цього приводу новий утікач пише (усі цитати взято з часопису „О Естадо де Сан Павло"):

„Совєтський Союз є фашистською державою... Я не бачу різниці між фашизмом Гітлера і совєтським режимом... Диктатура, скріплювана терором, таке було за фашистського режиму і таке має місце в СССР"... І далі: „СССР подібний до велетенського цирку... Особи, які кажуть, що їм подобається в Росії (Кузнєцов, хоч народився в Україні, майже скрізь бачить лише Росію, в цьому він далеко не відійшов від інших представників російської інтелектуальної верстви), є або брехунами, або останніми ідіотами... Інтелектуали в Росії найбільш нещасливі в цілому світі, ніде інде вони не зазнають такої гіркої долі, як тут. Не мені казати, що лише продажні циніки та кретини вихваляють і зміцнюють совєтську систему..."

Кузнєцов рішуче стверджує, що в Совєтському Союзі немає справжньої літератури і науки, бо там не існує вільної думки, — під терором усе змушене мовчати і вдавати, що погоджується з офіційною пропаґандою. „Не можна, — пише він, — навіть обговорювати політику СССР, треба лише мовчки приймати її. Немає там і фліософії. Ті, хто займаються „філософією", віддають увесь свій час і всю свою енерґію на п р о п а ґанду змертвілого марксизму - ленінізму.

Письменник - утікач пише, що від п'яти років свого життя він увесь час перебував у стані страху. Він бачив і відчував „голод з початком 1930-их років, арешти і депортації 1937-1939 років, потім війну з Німеччиною і жахіття післявоєнного періоду". І нарешті чуємо його зойк: „Я дуже шкодую, що місцем мого народження є Росія".

Здається, витягів із заяв Кузнєцова досить. У них ми не знаходимо жадного позитивного моменту в комуністичному режимі, в нестерпній чорній підсовєтській дійсності. Але не знаходимо також жадної згадки про національне пригнічення неросійських народів СССР. Отож, можемо тільки уявити собі, як терплять в „країні збудованого соціялізму" неросійські інтелектуали, неросійські народи, їм бо ще доводиться змагатися за своє національне „я".

Висновки з утечі Кузнєцова та з його пресових заяв напрошуються самі. Насамперед: нестерпність комуністичного режиму відчуває все населення Совєтського Союзу, крім продажних циніків та останніх ідіотів — за висловом Кузнєцова. І воно не хоче миритися з цим, хоче мати більшу волю в усьому, зокрема волю думки. Воно вже впевнилось, що за існуючої в СССР системи годі сподіватися на покращання матеріяльного с т ановища, що кремлівські можновладці не зроблять нічого доброго для людей, а завжди будуть продовжувати в тих чи інших формах справу, започатковану Леніним і доведену до абсурду Сталіним.

Анатолій Кузнєцов утік на Захід, але мільйони людей такого зробити не мають змоги і змушені далі перебувати в СССР. У них наростають почуття щораз більшої відрази до марксизму, ленінізму, до всього того, що виходить із „зореносного Кремлю". Це — загальне явище для всього Совєтського Союзу.

Тим часом в Україні, балтійських республіках, у Грузії, Вірменії, Білорусі та інших неросійських країнах населення з кожним днем більше усвідомлює своє національне пригнічення російським великодержавним шовінізмом і посилює опір комуністичному р е ж имові й взагалі Москві. Такі настрої нуртують не тільки серед інтелігенції, вони глибоко просякають в народні маси і навіть у комуністичну партію, на що, крім випадку Кузнєцова, маємо багато конкретних доказів.

Отже, уживаючи означення Івана Франка, революційний вибух в усьому Совєтському Союзі „на порі". І, здається, приспішує цей вибух дедалі більше загострення китайсько - совєтського конфлікту. Все це вимагає від нас, українців у вільному світі, бути напоготові в обличчі тих подій, що можуть прийти кожного дня.

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

З НАШИХ БУДНІВ

МІСЯЧНІ МІСТЕРІЇ

Дивні-дивні зміни відбуваються в світі, на наших очах. Колись, пригадується, в днях нашої юности поети строчили поезії про місяченька і зіроньки ясні, нині — жарять про астронавтів! Для історії, потомности й Енциклопедії Українознавства слід на цьому місці відмітити факт, що першим українським поетом, який привітав у поетичній формі завоювання Місяця людиною, був Іван Кмета - Ічнявський з Філядельфії. Ледве „Аполло-11' щасливо опустився на води Пацифіку, а вже у „Свободі" з 25-го липня ц. р. колеґа Ічнявський відзначив цю вікопомну подію віршем „Голос з Місяця".

Це правда, що друг Ічнявський потрактував тему з філософсько - етичного боку. Поет злегка спираючись на кантівському імперативі про зоряний закон на небі і моральний закон у людській душі, ніби розвінчує біблійне передання про перше в історії людства братовбивство, мовляв — астронавти не натрапили на слід Каїнового злочину, не знайшли на поверхні Місяця вбитого Авеля...

„Усміхнувся Місяць:
Не бійтеся, гості!
Авель тут не вбитий,
Добром поділюсь я
Вітайте, — Люди!"

Діяметрально, сказавши по-вченому, іншу позицію займає в цьому питанні поет Микола Щербак. У вірші „Вологий гнів" („Свобода" з 16 серпня) колеґа Щербак змальовує візію гнівної пляпети-Місяця, що розсердився на людей за те, що вони розкрили таємницю її відпуватого обличчя, і з відчаю та пересердя б'є тепер Земля зливними дощами, повіддю гураґанами... М. Щербак, який за народними повір'ями називає Місяць „Вологою Зіркою", що керує припливами й відпливами, ніби натякає на те, що з моментом, коли людина поставила ногу на другій пляненті, в „Космічному Оркестрі" може статися якась катастрофічна дисгармонія, а передвісником нещастя є цьогорічне літо...

Це мені пригадало фраґмент з потрясаючої книжки А. Солженіцина „Один день в житті Івана Денисовича". В совєтському концтаборі завели розмову на „високі теми„ двоє каторжан — Капітан і Шухов:

„ — У нас так казали: старий Місяць Бог на зірки кришить.

— От, дикуни! — Капітан сміється. — Так ти у Бога віриш, Шухов?

— А що? — здивувався Шухов. — Як гримне — пробуй не повірити!

— А нащо це Бог робить?

— Що?

— Місяць на зірки кришить?..

— Ну, як же того не розуміти? Зірки час від часу падають, поповнення ж треба!"

Якщо вірити повідомленням НАСА, астронавти Армстронґ і Алдрін дуже так Місяць не надщербили — наколупали і забрали на Землю всього 60 фунтів камінців і місячної пилюги. Отже, залишається ще здорова порція Місяця для творення нових зірок. А поповнення справді треба, зокрема в літні ночі, коли зорі не падають, а просто ринуть з неба рясним зорепадом! — точно, як у новій книжці Миколи Понеділка.

І к е р.

Алла Коссовська

ПОМИЛКА

(4)

Ці гарячі, пристрасні питання лишалися без відповіді, і в серці Ірини народилось і визріло почуття помсти.

V

„Чому ж його так довго нема? — думала Ірина, міряючи нервовими кроками Вікторову кімнату. — Сказав, приїде о 7-ій, а тепер уже пів на дев'яту. Може спізнився літак, а може залишився ще на день в Чикаґо? Алеж завтра в нього концерт з симфонічною оркестрою"...

Світло вуличного ліхтаря відбивалося на темній блискучій поверхні фортепіяна, як місяць на поверхні нічного ставка. Ірина засвітила електричну свічку перед пюпітром і запнула тяжкі сині портьєри. Потім, стомившись блукати по кімнаті, сіла в куточок канапи, відкинула голову на спинку і віддалася своїм тяжким і тривожним думкам. Скільки часу вона сиділа так? Годину? Дві?

Нараз у двері застукали. Застукали тихо, наче боючись когось збудити.

— Ввійдіть! — гукнула Ірина і хотіла була підвестися, але не підвелася, а завмерла на місці, напружено випроставшись і втупившись очима в ручку дверей, яка рухалася під тиском чиєсь руки. Двері повільно розчинилися, і на порозі став... Сергій. Ірина не дуже й здивувалася, наче в глибині душі знала, що він прийде. Вона, не відриваючись, дивилася в усміхнене обличчя гостя, а в душі її наростало почуття ненависти і огиди до цієї людини.

— Добрий вечір! — сказав гість, ступивши крок уперед. — Дозволите присісти? — І, не чекаючи відповіді, сів у шкіряне крісло біля письмового столу. — Не чекали? — запитав, влаштовуючись вигідніше. — Я гадаю, що нам з вами є про що поговорити, о, так, є про що поговорити! — повторив він, значущо підносячи вгору палець.

Ірина хотіла щось відповісти, але язик відмовився слухатися, вона не мала сили ним поворухнути.

Сергій спокійно вийняв портсиґар і, покрутивши в пальцях сиґарету, недбало кинув: — Дозволите закурити?

Ірина мовчала. Він засвітив сірника, прикурив і глибоко затягся димом. — Бачите, Ірино, — почав після короткої павзи. — Ми з вами люди підсовєтські, мусімо розуміти одне одного. Те, що було — було, і сам Господь Бог не може того змінити. Але у нашій волі забути, зрозуміти і простити. За те, що було, не можна покладати відповідальність на окремих людей, винна система. — Останнє слово він різко підкреслив.

— Замовчіть! — гукнула Ірина і не впізнала свого голосу: він був хрипкий і наче здушений. — Замовчіть, ви, вбивнику, зраднику, Юдо! Як ви насмілилися переступити поріг дому сина убитої вами людини? Ви вбили батька мого сина, ви... ви...

Сергій поблажливо усміхнувся.

— За цей час ви стали гістеричкою, це недобре! — сказав він, струшуючи попіл у попільничку довгим нігтем мізинця. — Я не прийшов сваритися з вами. За двадцять років все так змінилося, що пора скасувати старі борги, списати їх, як безнадійні. Тоді ми були іншими людьми, з іншою вірою, іншими переконаннями. Скажіть щиро, чи ви й тоді були такою, як оце зараз? Чи ви й тоді вважали, що комунізм зло, з яким треба боротись усіма засобами? — Він не дав їй відповісти. — Я відповім за вас: Ні, ви вірили в совєтську „правду" і славили совєтських вождів. Не зважаючи на те, що ви дочка знищеного большевиками офіцера, ви хотіли вірити в комунізм і вірили в нього, бо були, як і всі ми, під гіпнозом, страшним, непоборним гіпнозом!

— Але... — почала була Ірина.

— Не заперечуйте! — крикнув Сергій. — Ми всі були мерзотниками, ми всі спідлилися, бо сама та влада мерзотна і підла!

— Брешете, не всі були мерзотниками, не всі писали доноси на своїх друзів, не всі топили невинних людей, як робили це ви, — прошипіла крізь зуби Ірина, підводячись з канапи. — І не намагайтеся свою підлість ділити з іншими. Нема підлости в тому, що я вірила в комунізм, бо я була ідеалістка і, мабуть, справді загіпнотизована с о в єтською пропаґандою, але я ні на кого не доносила, нікого не топила...

— То вам пощастило. А мені треба було жити, жити, заробляти, утримувати родину. На мене ще раніше був донос, мені загрозили, примусили донести на Михайла. Не витримав тортур фізичних і моральних. Донечку мою, мою крихітку, грозили знищити! — Сергій трохи театрально прикрив рукою очі.

— І ви вирішили принести в жертву іншу дитину, дитину вашого друга і самого друга, і мене, всю нашу родину? — гнівно крикнула Ірина. — Чому ж у мене, у слабої жінки, вистачило сили не обмовити, не загубити нікого? Ви кажете мені пощастило? Добре пощастило! Три роки таборів, голод, холод, знущання, непосильна праця. Мені теж загрожували знищенням дитини, але я, не вагаючись, відмовилася підписати донос на цілу групу людей ні в чому не винних... Я...

— Ну, то ви героїня! — глузливо процідив крізь зуби Сергій. — А я подумав: чому мушу гинути я, а не хтось інший, адже ж я теж ні в чому не винний. Я розумніший, здібніший за Михайла, отже, якщо вибирати з- поміж нас двох...

— Ви шкурник, ви негідник! — Ірина задихнулася від обурення.

— Даремно гніваєтесь. Чи хочете ви того, чи не хочете, а ми з вами скоро породичаємося: моя дочка і ваш син...

Ірина не дала йому закінчити:

— Мовчіть, цинiку! Цього не буде, не буде! Це блюзнірство! Лише через мій труп...

Він засміявся. У Ірини потемніло в очах. Раптом в руці вона відчула тверду ручку револьвера. Ірина рвучко піднесла зброю вгору, але на Сергія це не справило ніякого враження. Він продовжував сміятися. Тремтячи від ненависти, Ірина націлилась і натиснула на гачок. Пострілу вона не почула, але побачила, як на Сергієвому чолі, якраз посередині, з'явилася ч о р н а плямка, почала швидко рости, насуватися, як на екрані телевізора, закриваючи собою все. Вже не було нічого, крім цієї плями і різкого, злобного Сергієвого сміху. Пляма насунулася на Ірину, здавила їй горло. Невимовний жах схопив її, вона дико скрикнула і... прокинулася.

Так само горіла свічка біля фортепіяна. Навколо було тихо. Десь за стіною годинник співучо продзвенів двічі. Права рука Ірини так цупко стискала дерев'яну ручку канапи, що пучки її побіліли.

ВІСТІ З ТОРОНТА

Високі відзначення. Владика Торонтонської Єпархії Ізидор повідомив, що Верховний Архиєпископ, Блаженніший Кардинал Йосиф іменував митрофорними протоєреями з правом носити мітру в часі Богослужб, „доцінюючи їхню ревність за Божу славу і спасення душ, як і їхні прикмети ума і серця та їх священичу і душпастирську працю" таких визначних і знаних у нашому місті отців: о. прелата В. Філевича, синкеля Торонтонської Єпархії, о. прелата П. Каменецького, о. крил. редактора П. Хомина, о. прелата д-ра Б. Липського. Велика українська громада в Торонті радіє високими відзначеннями наших знаних і заслужених отців та складає їм сердечні побажання.

Торжественна Панахида. У річницю славетних боїв І-ої Української Дивізії „Галичина" УНА під Бродами, за всіх упавших її борців, старанням місцевої станиці 22-го липня ц. р. у церкві св. Миколая була відслужена Владикою Ізидором у співслуженні численного духовенства Соборна Панахида. Участь у панахиді із своїми прапорами взяли представники ветеранських організацій: УСС, СБУВ, Т-во кол. вояків УПА, Канадійський Укр. Леґіон, УСГ. До панахиди співав імпровізований мужеський хор. Простору церкву заповнили вірні і представники організацій, які прийшли, щоб помолитись за тих, „що життя своє віддали за друзів". Управа станиці влаштувала по панахиді товариську тризну в українській гостинниці „Мейфер Інн".

Жалобні сходини. Жіночі організації м. Торонта влаштували у 40-ий день смерти визначної провідниці українського жіноцтва сл. п. Олени Залізняк ширші жалобні сходини жіночих організацій з участю громадянства. Сл. п. О. Залізняк була головою СФУЖО від 1957 р. та одинокою жінкою в Секретаріяті СКВУ. По торжественній панахиді 21 липня, яку відправили численні отці під проводом о. мітрата П. Хомина у церкві св. Миколая, у залі Рідної Школи відбулися ширші сходини, на яких згадано „не злим тихим словом" ту заслужену діячку жіночого руху та визначну українку.

Пожертва УНСоюзу. Як згадувано попередньо, українську виставку, яку влаштовують наші молоді професіоналісти, з великою допомогою та ініціятивою жіночих організацій Торонта під патронатом відділу КУК у замку Каса Лома, відвідав головний предсідник УНС Йосип Лисогір. По оглядинах та обговоренню її завдань, на моє формальне внесене прохання до Головної Екзекутиви було признано 1,200 дол. на влаштування виставки. Крім того, Головна Екзекутива УНСоюзу погодилася видрукувати відповідний інформатор-памфлет і дати всю можливу допомогу у формі оголошень у щоденнику „Свобода".

Вшанували о. пароха. В день празника св. Верховних Апостолів Петра і Павла вірні парохії Успенія Пресвятої Богородиці привітали свого пароха з іменинами ,як також з високим відзначенням — мітратом. По вечірній Благодарственній Службі Божій, яку відправив о. мітрат Петро Хомин, у церковній залі зібралися численно парохіяни і гості з других парохій на спільну вечерю, яку приготовили пані з церковного комітету. Ювілята з іменинами і високим відзначенням привітав голова церковного комітету Г. Артимишин. Дальше о. декан Ю. Фіцалович і о. Р. Набережний зложили привіти: перший як шкільний товариш богословських студій, другий від родини. Многоліттєвіє для Ювілята з нагоди іменин і піднесенням до стану мітрата вніс о. О. Гошуляк, сотрудник св. Миколаївської парохії. Письмовий привіт переслав настоятель Отців Студитів у Вудстоку о. Теофан. Дякуючи за пам'ять, о мітрат вказав на великі наші завдання для добра, розбудови і поширення Української Католицької Церкви та її організаційного завершення Патріярхатом. Своє слово закінчив переконанням, що прийде кращий час, коли ми всі у згоді й любові знайдемо між собою „єдиномисліє і братолюбіє". В часі вечера відспівано кілька народніх пісень, а співачки п-а Дарія Дубляниця і п-і М. Голод, разом із присудніми, прикрашували їх милими голосами. На Многая Літа, дорогий о. редакторе, професоре і мітрате!

Поїздка журналістів. Вже, увійшло у традицію, що члени етнічної преси в Торонті під проводом міністерства туризму провінції Онтаріо виїжджають у подорожну туру, для оглядин частин провінції. Цьогорічна тура відбулася 21-27 червня під проводом урядника міністерства А. Венна та діючого голови Асоціяції Етнічної преси Онтаріо В. Мавка ,редактора часопису „Словенска Држава". Всіх учасників поїздки було 35 осіб. З української преси були заступлені: „Батьківщина", „Наша Мета", „Гомін України" „Вільне Слово", „Молода Україна" і „Нові Дні". Цим разом у турі було багато жінок .Група відвідала Північне Онтаріо.

Нова українська радіопрограма. Вже почала діяти нова українська програма в Торонто, щоденно від понеділка до п'ятниці ,від год. 1-2-ої по полудні,а кожної суботи від год. 12.30 до 1.30 по пол., на радіо СГІН-ФМ 101, СГІН-АМ 1540. Програма заплянувала певні виграші нагород на кожний день. Адреса програми: 637 Коледж стр. Тел. 531-9991. Програма є у молодих надійних руках людей, що хочуть пристосувати її до обставин нашого життя в Канаді. Сподіваємося, що програма швидко стане популярною.

Імпреза, до якої приємно повернутись

Автор цих слів ніколи не сумнівався в військовій відвазі наших дивізійників — але ж на те, щоб улаштовувати Дивізійні Дні в найгарячішу пору року, треба було неабиякої цивільної відваги...

Клівлендська Станиця Братства колишніх Вояків Першої Дивізії УНА, під головуванням І. Руденського виявила таку відвагу — і, в висліді, українці Великого Клівленду дістали гарну, культурну імпрезу, гідну бути фіналом місцевого культурно-мистецького весняного сезону 1969 р. Імпреза, що її підготовляв Діловий Комітет, із полк. А. Гончаренком (голова), Ігорем Руденським, Романом Возняком, Володимиром Бараном та Петром Маком у складі, відбулася в суботу, 28-го й неділю, 29-го червня в авдиторії Школи св. Йосафата, в Пармі, Огайо.

То була справжня „віддушниця" серед фізичної і не тільки фізичної задухи наших днів. Ніхто — на сцені, чи на залі — не випинав бундючно грудей, за два дні імпрези ніхто ні разу не вжив слова „героїчний(-о)". Навпаки: в час суботньої дивізійної забави „аси" колишнього „Веселого Львова" — Ірина й Юрій Лаврівські (що були при народженні, хрещені й вишколі Дивізії) натягали дивізійну братву, як „людей, таких, як ми" (дума про перемиського Федя із Дивізії, що виеміґрував до Америки, „Фредом" став, умер, від „охватного" споживання тутешніх дібр і був похований близько телевізії...)

Так само без бундючности недільний концерт. Ніхто нікого не хвалив, нікому не закидав, не шукав, „козла відпущення" за нездачу. І в промові полк. А. Гончаренка і в поетичному слові дивізійного літописця - співця Олега Лисяка, із Філядельфії, і в присвяченому Дивізії вірші проф. Юри Яремкевича й у виданій книжечці-програмі червоною ниткою тягнулася тенденція: пізнати - зрозуміти, зберегти-закріпити, витягнути науку і належне ґенерувати-творити.

Такі реколекції духа змислово-чуттєво могутньо підсичувалися мистецькою програмою. Марія Лисяк (дружина редактора Олега Лисяка) — це співачка, мисткиня, яка сама одна всилі створювати належний настрій на залі. Дуже милі були чоловічий дивізійний і жіночий хори „Бурлака", з Бофало, з солідними солістами (І. Матвіїшин, М. Стасюк, Т. Пришляк, Р. Цьолко — обидва під керівництвом Юрія Лаврівського. Настрій доповнився живим словом Ірини Лаврівської — у згаданій декламації й монтажі „Борцям", на тлі чоловічого хору „Бурлаки", що виступав із дивізійними левиками на одягах.

На другий день голова місцевої Станиці Дивізійників дістав телефон від одної учасниці імпрези: „Вине уявляєте, як багато ви дали нам" цією імпрезою. Зараз після неї я повідкривала всі альбоми в хаті, всі листи від брата - дивізійника (що згинув під Бродами), я дуже, дуже дякую вам за це відтворення минулих днів..."

І цими словами вона сказала найважливіше за всіх учасників Дивізійних Днів.

О. Гайський

ТОВАРИСТВО УКРАЇНСЬКИХ ІНЖЕНЕРІВ РОЗПОЧАЛО ВИДАВАТИ „БЮЛЕТЕНЬ"

Ню Йорк. — Головна Управа Товариства Українських Інженерів Америки, ТУІА, почала з липня видавати циклостилевою технікою „Бюлетень Т-ва Українських Інженерів Америки", ч. І. Видання має 16 сторінок, редагує інж. Євген Івашків. У „Бюлетені" поміщено відомості з діяльности ТУІА, що тепер нараховує 269 інженерів, вістку про вибір головою ТУІА інж. Володимира Гнатківського, список нових членів, заклик надсилати матеріяли до цього видання, бизнесові оголошення тощо. Повідомлено також, що 4-5 жовтня на Оселі УНСоюзу „Союзівці" Головна Управа ТУІА влаштовує осінню товариську зустріч. Крім цього інформаційного видання на циклостилі, Управа ТУІА публікує друком свій професійний журнал під наг. „Вісті".

Зголошувати делеґатів на Х Конґрес УККА

Ню Йорк. — Канцелярія Централі УККА пригадує, що всі членські Організації УККА повинні зголосити якнайшвидше прізвища делеґатів, які будуть їх репрезентувати на Х Конґресі Американських Українців, 24-25-26 жовтня 1069 року. Цих делеґатів Організації визначують, чи вибирають згідно зі своїми статутами чи приписами. Кожний делеґат - ка зобов'язаний - а вплатити реєстраційну оплату в сумі 30 долярів. В тій оплаті міститься: реєстраційна оплата, обід і бенкет. Рівно ж кожний делеґат-ка отримає книжку зі звітами та інші потрібні документи.

В кожній місцевості повинні відбутися громадські збори Платників Національного Датку (УНФонду), на яких слід вибрати делеґатів від Платників. Такі делеґати також братимуть участь в Конґресі УККА. Проте, скільки делеґатів можна вибирати на Громадських Зборах, інформують спеціяльні обіжники, які Канцелярія УККА розіслала давніше.

Як досі, на Х Конґрес Американських Українців цього року зголосилося мало делеґатів, бо тепер ще тривають літні місяці й рідко де відбуваються сходини й збори різних Організацій. Цій справі слід присвятити увагу негайно, щоб Х Конґрес УККА випав дійсно імпозантно й був насправді репрезентативним.

Прізвища всіх делеґатів — від Центральних і Місцевих Організацій, як теж тих що обрані на Громадських Зборах, — слід негайно зголошувати в Канцелярії УККА, щоб вони були поміщені в Конвенційній Книзі.

Товариство „Самопоміч" в Чикаґо

14-го червня 1969 року в залі спортового Т-ва „Леви" в Чикаґо відбулися Загальні Збори Т-ва „Самопоміч" Їх відкрив голова Товариства В. Темцюрак. Обрано президію; голова п. Кобелецький, заступник голови п. Матійців та секретар п. Семків.

Звіт про діяльність „Самопомочі" зробив його голова, фінансовий звіт склав Б. Савчинський, а за секретаріят звітував А. Гарасевський. Після запитів і дискусії секретар Номінаційної Комісії М. Домашевський подав листу кандидатів до нової Управи, Контрольної Комісії та Товариського Суду. По короткій дискусії обрано Управу Товариства „Самопоміч" в Чикаґо в такому складі: голова Прокіп Матійців, члени: Богдан Старух, Юліян Юринець, Володимир Котенко, Іван Лисенко, Микола Косарчин, Іван Скоморох, Михайло Трощук, Богдан Савинський, Федір Ревенко. Контрольна Комісія: В. Темцюрак, А. Артимович, Д. Німелович, Д. Грушецький, Омелян Басюк. Товариський Суд: Ілія Мула, А. Гасцький, В. Петрина, Богдан Міцкевич. 23-го червня на засіданні управи Товариства- „Самопоміч" розподілено обов'язки так: голова Прокіп Матійців, заступник голови Б. Старух, секретар Ю. Юринець, Котенко — скарбник,, М. Косарчин — культурно-освітній референт, Л. Скоморох — суспільної Опіки, Б. Савчинський — організаційний, І. Лисенко — господарчий, М. Трощук — референт Національного збереження, Ф. Ревенко — пресовий референт.

Ф. Ровєнко

КОМІСІЯ ДЛЯ ЗБЕРЕЖЕННЯ ПАМ'ЯТОК У НЮ ЙОРКУ ВІДКИНУЛА одноголосно, 8:0, обидва інженерські проєкти, за якими найбільша в Америці залізнична компанія Пенн - Сентрал мала б збудувати на місці теперішнього старого пам'яткового залізничного будинку „Ґренд Сентрал" при 42 вул. в Ню Йорку 55- або 56-поверховий хмародер. „Сприяння археологічним пам'яткам не виявляється нівеченням їх", ствердила та Комісія у своїх висновках.

УПРАВА НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА
ім. Т. ШЕВЧЕНКА в ЗСА
з сумом повідомляє Членство НТШ і Прихильників Української Вільної Науки,
що відійшов у Вічність на 76-му році життя

о. Мітрат
РОМАН ЛОБОДИЧ

член НТШ, визначний духовник, член численних культурних і суспільних установ та заслужений суспільно-громадський діяч.

ПОХОРОН відбувся 26-го серпня 1969 року у Філядельфії, Па.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ПОДЯКА

Дня 7-го червня 1969 р. відійшов у Вічність
наш Найдорожчий МУЖ і ТАТО

бл. п. Інж.
РОМАН В. ГУССАКОВСЬКИЙ

Відійшов від нас так ненадійно, лишивши свою родину, якій так ще був потрібний, в безмежнім і невимовнім болю. Зворушені виявами пошани, признання і любови, складаємо сердечну подяку Всеч. Отцям: о. Николаєві Воєковському і о. Ф. Бумбареві за відправлення Парастасів, Панахид, Заупокійної Служби Божої з похоронними відправами і відпровадження Покійного на місце Вічного Спочинку. Окрема дяка о. Н. Воєковському за вдумливі прощальні слова.

Щира дяка кузенам — найближчій родині Покійного, що приїхали з далекої Канади п-ям А. Бардин, Л. Федині, С. Петрик, І. Гусаківському, родині І. Балицьких з Брукліну і д-рові Яр. Петрушакові з Питсбургу, Па. і Даді з Німеччини.

Дякуємо добрим Паням, які перші дізнались про наше горе і поспішили з поміччю і розрадою: пані З. Колодій, М. Світій, І. Галанах, Н. Содоль, М. Лозинській, М. Спринській, М. Михайлів, О. Подусовській, Бродик і І. Маслович.

Дяка Товаришам з юних днів Дорогого Покійного: інж. Р. Баранському з Дружиною, інж. Романові Пеленському з Філядельфії, інж. Л. Мацакові, інж. Р. Роґожі.

Щире Спасибі всім Українським Товариствам Північного Брукліну і цілій справді дорогій моєму серці Українській Бруклинській Громаді, що так численно і з таким глибоким жалем і співчуттям прощали Того, що ніколи не жалів праці, ані часу для них.

Дякуємо Товариству Українських Інженерів з Ню Йорку і Всім Колегам Покійного, які відвідали похоронне заведення.

Спасибі за прощальні слова інж. Заяцеві від Товариства Українських Інженерів, маестрові Л. Рейнаровичеві від Української Громади і за зворушливі слова п. Калини від Українських Товариств.

Щира дяка за масу чудових квітів, за численні Служби Божі, листи, слова розради. Дякуємо Всім, яких не в силі вичислити, які старались в якийсь спосіб облегшити наше безмежне горе і віддали шану нашому Дорогому Мужеві і Татові.

Дякуємо похоронному заведенню І. Сенка за зразкове переведення похорону.

Спасибі Всім за все.

Дружина — МАРІЯ
Син — ВЯЧЕСЛАВ — АНДРІЙ
Донька — ОЛЯ

Поховали о. декана Василя Клоса в Йонкерсі

Після довгої і важкої недуги, помер дня 18 серпня ц. р., на 79 році трудолюбивого життя о. декан Василь Клос, довголітній парох Української Католицької Церкви св. Михайла в Йонкерсі, Н. Й. Тлінні останки Покійного лежали в похоронному заведенні Дучинського, де два вечорі, 18 і 19 серпня правилися Панахиди при великій участі парохіян та місцевих і позамісцевих приятелів і знайомих Родини. 20 серпня ранком Покійного перевезено до церкви св. Михайла, де 21 серпня відслужено священичі похоронні відправи та звідки відпроваджено його на цвинтар св. Йосифа в Йонкерсі.

В похороні взяло участь 21 священиків, українських і інших національностей, та около 400 світських людей. Співану Службу Божу правив о. монс. Омелян Манастирський, вікарій Стемфордської Дієцезії, а йому співслужили оо.: Микола Вояковський, Микола Когут, Любомир Мудрий, Йосиф Несевич, Теодор Гуманицький, Річард Брида і Степан Кундра. В церкві попрощали сл. п. о. декана Василя Клоса на вічну дорогу: о. М. Вояковський українською мовою, а о. Т. Гуманицький англійською. Після похоронних відправ відвезено Покійного на вічний спочинок, де над відкритою могилою прощал Його: о. монс. Іван Стах і від імені жителів міста Мости Великі, де о. дек. Василь Клос був 23 роки сотрудником української католицької церкви та катехитом, Степан Женецький.

Під час похоронних відправ почесну варту біля труни в церкві держали Церковний Комітет та члени місцевих молодечих організацій: Спілки Української Молоді Америки і Пласт, в одностроях. Після похорону відбулися поминки на яких родина Покійного дякувала всім тим, що зайнялися похороном та взяли участь в похоронних відправах і в похороні.

Варто підкреслити, що на бажання Покійного і родини, члени родини, парохіяни і знайомі, замість квітів, жертвували на будову нової церкви в Йонкерсі около 2.400 долярів. Пожертви складають дальше.

О. Декан Василь Клос народився 10 лютого 1891 р. в Любачеві, Галичина, в священичій родині. Початкову школу відвідував в родинному місті, а середню в Перемишлі, яку закінчив з відзначенням в 1912 році. Теологію студіював у Львові, на священика був висвячений сп. Йосафатом Коциловським в Перемишлі.

Після короткого виконування обов'язків сотрудника в кількох парохіях, був призначений сотрудником і катехитом у місцевості Мости Великі біля Львова, де виконував цю працю від 1921 до 1944 року, отже повних 23 роки. З початком другої світової війни о. дек. Василь Клос покидає з родиною рідний край і опиняється у Відні, де був сотрудником у церкві св. Варвари до 1948 року. З Австрії переселюється до ЗСА, де пок. сп. Константин Богачевський призначив Його сотрудником в Перт Амбой, Н. Дж.

15 січня 1949 року стає парохом церкви св. Михайла в Йонкерсі, Н. Й., побуває тут 20 років. І саме в Йонкерсі Покійний виявив свої великі здібності організатора. З невеличкої української місцевої громади Він зорганізував велику парохію, що сьогодні є одною з кращих в Стемфордській Дієцезії, до якої спровадив значне число переміщених осіб з Европи, між ними й автора цих рядків.

Під час свого парохування в Йонкерсі, о. дек. В. Клос звернув увагу на розбудову парохії. В першій мірі вказав парохіянам на потребу парохіяльної школи, яку під Його керівництвом і при жертвенності парохіян побудовано в 1954 році. Два роки пізніше побудовано приміщення - конвент для сестер - учительок. Сплативши задовження за ці дві будови, Покійний почав підготовку до будови нової церкви в Йонкерсі, бо стара побудована в 1899 році, вже замала і не вміщає всіх вірних. Його стараннням парохія закупила кілька посілостей біля старої церкви і зібрала майже половину потрібних коштів. Будова нової величавої церкви почнеться вже в скорому часі. Вся та розбудова Йонкерської парохії сталася за парохування о. дек. В. Клоса і тому Він залишив по собі пам'ять, як пароха - будівничого.

В 1917-1918 рр. о. дек. Василь Клос брав участь у наших визвольних змаганнях — повнив військову службу при артилерії Української Галицької Армії. В ЗСА був деканом Нюйоркського Деканату, та довгі роки був радником Філядельфійської, а пізніше Стемфордської Дієцезій.

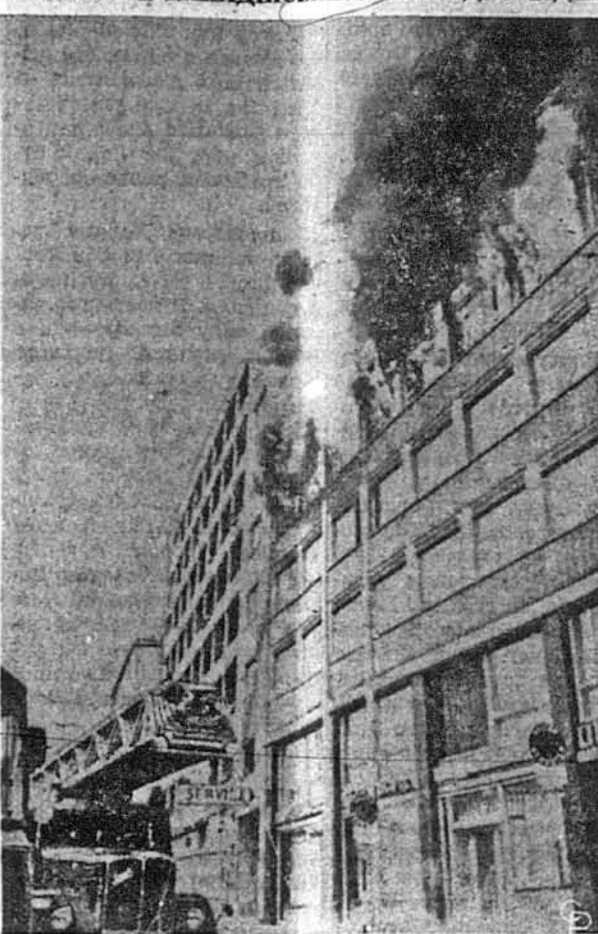
Дня 25 травня ц. р. Покійний святкував 50-річчя свого священства і тоді вдячні парохіяни відзначили цю річницю свого пароха бенкетом, на якому був приявний та виголосив промову Стемфордський Владика Йосиф Шмондюк. В тому дні о. дек. Василь Клос відслужив останню Службу Божу в церкві, у якій щоденно молився повних 20 років. Після того, за дозволом єпископа, ще довший час служив Св. Літургію в одній з кімнат парохіяльного дому.

Залишив о. дек. Василь Клос у великому смутку дружину, всіма люблену Їмость, Софію, з дому Кушнір, доньку Зеновію Сезесну, сина д-ра Олександра Клоса та ближчу і дальшу родину в краю і у вільному світі.

Хай добра пам'ять залишиться по Ньому серед людей, а гостинна американська земля буде Йому легкою.

С. Женецький

ПОЖЕЖА В КАНАДІЙСЬКІЙ АМБАСАДІ У ВІДНІ

Горять вищі поверхи будинку канадійської амбасади у Відні. Пожежу спричинив 46-літній канадієць угорського походження Кольмар Лосончі, кинувши на долівку в одному з приміщень т. зв. „коктейл Молотова". Внаслідок пожежі згинуло двоє осіб і 32 були поранені.

„Печиво — куховарські приписи"

Як число 3-тє „Практичної Книгозбірні", що її видає Централя Союзу Українок Америки, вийшла книжечка п-ні Наталі Костецької „Печиво — куховарські приписи", 30 стор., без зазначення автора мистецького оформлення, хоча деякі „заставки" виконані дуже добре з графічного боку. У книжечці авторка, базуючись на власному досвіді і на досвіді кількох, названих у виданні, пань коротко і зрозуміло подає „рецепти" господиням-українкам, як пекти печиво, крихке тісто, медівники-пірники, як приготувати листоване тісто, заварене тісто, як випікати торти, в тому й не печені, як „торт-їжак, „непечений корж", „непечений торт" тощо. Разом п-ні Наталя Костецька подала понад 50 приписів, між ними й такі нині унікальні, як „маківник калуський", „бабка цісарська" чи „бабка шляхетська", „пампушки" і навіть „старосвітські пампушки". Не всі приписи стосуються української кухні, але все виконане за ними, завдяки легкості викладу, напевно буде смакувати кожному. Від чоловіків, очевидно, краще це видання приховати, бо коли довідаються, що на світі існують „небесні торти", „оріхові пироги" і навіть „ванілеві шумки", то господині не матимуть спокою.

Хиби видання: варто було б в кінці подати головніші українські слова-назви та їх переклад на англійську, бо як приготувати, наприклад, славний „галицький цвібак", ніколи не довідається з американських куховарських видань молоденька українська господиня 3-4 покоління, хіба що мала розумних батьків і вивчила українську мову.

Наталя Костецька відома на, сказати б „куховарському полі" авторка, вона першоклясний знавець своєї справи. Її авторства „М'ясиво — куховарські приписи" давно вичерпане, а інше, також завдяки СУА, „Овочі й городина — куховарські приписи" — на вичерпанні. Книжечка вийшла з друкарні „Америки", на доброму папері, а українські малюнки-заставки, переважно з народними нашими мотивами, надають цьому виданню особливого, українського присмаку.

(л. п.)

Філятелістичні видання з приводу посвячення храму св. Софії в Римі

ДОБРОДІЙНИЙ БЛЬОЧОК

(о. Б. С.). — Любителів філятелії інформуємо про Добродійний Бльочок, що його видано з нагоди торжеств в Римі в днях 27-28 вересня 1969 р. Артистичне оформлення бльочка Романа Завадовича мол. з Чикаґа.

Видано 1000 нумерованих бльочків. Бльочок число 1 буде переданий Верховному Архиєпископові Кир Йосифові. Числа 2 і 3 нашим Митрополитам, дальші числа Архиєпископам, Єпископам. Починаючи з числа 51-го, будемо продавати в ціні по одному долярові і вище як пожертву на храм Св. Софії. Після розпродання бльочків буде виданий список покупців - властителів за закупленими числами, з поданням висоти пожертви. То й буде наш розрахунок з жертводавцями.

Хто не їде до Риму, а бажав би, щоб йому вислати бльочок в спеціяльно виданій конверті з Риму, просимо подати свою докладну адресу і прислати два дол. і вище як пожертву на храм Святої Софії. Лист буде наданий з Ватикану і буде мати повну серію ватиканських марок.

Конверти і картки

Для пам'яткової кореспонденції між вірними поручаємо конверти і картки з видрукованим по лівій стороні бльочком в красках: синій, пурпуровій і зеленій.

Висилаємо не менше 10 конверт і 10 карток за ДВА дол. враз з пересилкою. Конверти і картки можна дістати в „Арці".

Вже нині висилайте замовлення на БЛЬОЧКИ, КОНВЕРТИ і КАРТКИ враз з готівкою на адресу:
Mrs. Lidia Smyk
Coal City, Illinois, 60416